

ERA RICHMEN

EEN JIM MATTEOS
THRILLER

**HET VICARIUS
GENOOTSCHAP**

Zelfs de Dood kan zijn zucht naar absolute
wereldheerschappij niet stuiten

NECKAR

HET VICARIUS GENOOTSCHAP

een Jim Matteos-thriller

ERA RICHMEN

Uitgeverij Necker | Noordwijkerhout

© 2024 Era Richmen
© 2024 Uitgeverij Neckar
i.s.m.: Dorine Holman, literair agent/impresario
Omslagontwerp: Villa Grafica, Diemen
Omslagbeeld: Shutterstock
Opmaak: Uitgeverij Neckar
Drukwerk: Leesterheide Grafisch, Raamdsonk
Auteursfoto: Vita Lie Fotografie, Noordwijk

ISBN 9789493192928
ISBN 9789493192973 (e-book)
NUR 330
Eerste druk, oktober 2024

www.uitgeverijneckar.nl

Royalty's van de Jim Matteos-reeks worden door de auteur gedoneerd aan Stichting Dream4Kids en Stichting AYA Jong & Kanker Foundation. Voor meer informatie ga naar www.erarichmen.nl

Personages in dit boek zijn fictief. Elke gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of personen, levend of dood, berust op puur toeval. Hieraan kunnen geen rechten worden ontleend. Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

BAKER BEACH, SAN FRANCISCO

CALIFORNÏ
VERENIGDE STATEN

De Dood had hem tot Haar slaaf kunnen maken. Waarom had Zij dat niet gedaan? Was hij sterker dan de Dood, een soort God? Nee, als hij een God was, had hij Soraya wel gered. Speelde de Dood dan een spel met hem? Wilde Ze hem laten voelen dat dit zijn lot was: in leven blijven om zoveel mogelijk leed te incasseren?

Jims hersenen registreerden dat er aan zijn doorweekte sweater werd getrokken. Hij was niet in staat om mee te werken. Of wilde hij dat niet?

Gisteravond was hij de zee ingelopen. Hij had zich voorover laten vallen om zich door de stroming te laten meevoeren naar de eenzaamheid die hem had geroepen. Want Soraya, zijn geliefde, was dood. Door zijn schuld.

Hij hoorde gekreun. Het leek eindeloos ver weg. Toch moest het dichtbij zijn, want het geluid ging gelijk op met het gesjor aan zijn sweater. Iemand vocht met de Dood, om hem. Zijn lichaam was bijna uit het water, alleen zijn onderbenen bungelden nog in zee. Hij voelde zijn rug over iets hards schaven. De omgeving schommelde, hij gleed weer terug naar de klauwen van de Dood.

Opnieuw werd er aan hem getrokken. ‘Verdorie, werk eens mee.’

Soraya? Was ze het echt? Hij opende zijn ogen. Fel zonlicht. Het silhouet van een gezicht. Instinctief bewoog hij zijn armen op zoek naar houvast. Een stang. Met zijn rechterhand omklemde hij het metaal en probeerde zich op te trekken. Het lukte niet. Verdomme, hij moest op zijn zij draaien. Moeizaam kantelde hij zijn lichaam. Ja, nu had hij grip.

Handen grepen zijn broekrand vast om de rest van zijn lijf op de harde ondergrond te sleuren. Soraya had hem gered. Met een

gelukkig gevoel reikte hij naar haar, maar de inspanning was te groot. Alles werd zwart voor zijn ogen.

Een hand streek zijn gezicht.

‘Soraya?’ Langzaam deed hij zijn ogen open.

Een vrouwenhoofd schudde ontkennend.

Hij lag op zijn rug. ‘Waar ben ik?’

‘Op mijn boot.’

De klank van haar stem leek op die van Soraya. Dat was ook de enige gelijkenis. Deze vrouw was blond, had een lichte huidskleur en ijsblauwe ogen. Ergens in de dertig, schatte hij.

‘Je hebt ...’ Zijn maag kwam in opstand. Hij rolde op zijn zij.

Verbluffend snel bracht de vrouw een bakje onder zijn kin.

Hij gaf over.

‘Goed zo,’ fluisterde ze.

Het voelde alsof zijn slokdarm in brand stond. Nog eens spuugde hij. Gal vermengde zich met het braaksel in het bakje.

Opnieuw streek haar hand zijn hoofd.

Zijn lichaam schokte. Rillingen. Intens koud.

‘Kun je opstaan? Dan breng ik je naar bed.’

Hij knikte zonder te weten of hij daartoe in staat was. Moeizaam probeerde hij zijn bovenlichaam omhoog te duwen. Alle kracht leek uit zijn armen te zijn verdwenen. Opnieuw kokhalsde hij, maar hield het binnen.

De vrouw pakte hem bij zijn rechterarm. Ze had een krachtige greep. ‘Kom, overeind.’

Hij richtte zich op.

‘Sla je arm om me heen.’

Leunend op de vrouw waggelde hij naar de kajuit. Het enige wat hij wilde, was wegzakken in een eindeloze slaap. Een gevoel dat je moest hebben als je dood was. Was hij daarop uit geweest toen hij de zee in liep?

‘Gaat het?’ vroeg de blonde vrouw.

Jim keek om zich heen. Waar was hij? Hij lag op een bed onder

iets goudkleurigs. De binnenkant was zilver. Een thermische deken. Waarom? Toen wist hij het weer. Hij was op haar boot. Zij had hem uit zee gevestigd. Krampachtig richtte hij zich op. Al zijn spieren voelden stijf. 'Ja.'

'Je hebt zeven uur aan één stuk geslapen.'

Zo lang aaneengesloten had hij dat in tijden niet gedaan. Zijn hoofd voelde duf. 'Wie ben je? Hoe heb je me gevonden?'

'Mijn naam is Lauren Lindberg. Ik was aan het zeilen.'

Ze had iets bekends in haar ogen. Hij kon echter niet thuisbrengen wat het was. 'Jim Matteos.' Het floepte eruit voordat hij er erg in had. Normaal gaf hij zijn ware identiteit niet prijs.

Lauren wees naar een stapeltje kleding. 'Ik heb je spijkerbroek en sweater gewassen. Je telefoon en horloge liggen erbij. Ik hoop dat ze het nog doen.'

Hij keek naar zijn spullen en slikte. In de zwartmetalen horlogeband was in nauwelijks zichtbare, zwarte letters Soraya's naam gegraveerd. Het enige aandenken dat hij aan haar had. 'Ze zijn allebei waterdicht.'

Ze keek hem indringend aan. 'Mag ik vragen hoe je in zee bent terechtgekomen? Ik zag geen boot of zo.'

Bruusk schudde hij zijn hoofd. 'Ik wil er liever niet over praten. Het is ...' Hij beet op zijn lip.

Lauren stak haar hand op. 'Het is al goed.' Ze draaide zich om naar het kleine aanrechtblad en pakte eieren, bacon en boter uit het koelkastje. 'Heb je trek?'

Zijn hoofd bonkte. Een tekort aan voedingsstoffen? Meestal hielp eten als hij een dergelijk gevoel had. 'Ja, ik lust wel iets.' Hij reikte naar het stapeltje kleding en begon zich aan te kleden.

Lauren hield haar blik op de kookplaat gericht.

'Vaar je vaak?' Ondanks het zware gevoel in zijn hoofd wilde hij praten, dan hoefde hij niet aan gisteravond te denken, niet aan Soraya. Bovendien doorbrak hij met zijn vraag de ongemakkelijke stilte die was gevallen.

'Wanneer het kan. Ik hou van de uitgestrektheid van het water, het gevoel van vrijheid.' Ze tikte een ei stuk op de rand van de

koekenpan en liet de inhoud op de bodem glijden. Direct daarna volgden de andere eieren het voorbeeld van de eersteling.

‘Daar heb ik dan geluk aan gehad.’

Ze glimlachte. ‘Er zijn mensen die zorgen voor geluk waar ze komen, anderen juist wanneer ze weggaan.’

Het duurde even voordat de uitspraak tot hem doordrong. ‘Filosofisch. Tekst van een Griekse wijsgeer?’

‘Iets recenter. Oscar Wilde. Mijn lievelingsschrijver. Hou je van lezen?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Film, toneel?’

Zijn leven was een film, een heel zwarte. *Kom op, verman je.* ‘Nee, ik ben nooit verder gekomen dan dertig minuten van *De Notenkraker.* Toen ben ik weggelopen.’

‘Dat is ballet. Cultuurbaar.’

‘Tsjajkovski, toch?’

De bacon ging sissend de strijd aan met de hete boter. Ze knikte waardierend. ‘Heel goed.’

‘Wat is je favoriete werk van Wilde?’ Het antwoord zou hem waarschijnlijk niets zeggen en maakte hem ook niet uit. Praten leidde af, dat was voor nu het belangrijkste.

‘*The Duchess of Padua.* Een toneelstuk.’ Lauren stak haar wijsvinger op:

‘Farewell, boy. Thou wilt not see me till the time is ripe

I pray thou comest quickly

I will come, when it is time, be ready

Fear me not

Here is your friend; see that you banish him. Both from your heart and Padua

From Padua. Not from my heart

Nay, from thy heart as well. I will not leave thee till I see thee do it

Can I have no friend?

Revenge shall be thy friend, thou need’st no other.’

Bij het uitspreken van de laatste zin leken haar ogen zich even te

vernauwen. Doelde ze ergens op? 'Ik neem aan dat je Shakespeare ook zo opdreunt?'

Lauren schoot in de lach. 'Geen enkel probleem. Toneel en filosofie zijn hobby's van me.' Ze zette zijn bord op het tafeltje.

Hij schoof aan. 'Het ruikt prima.'

'Dat is een goed teken.' Ze haalde een plastic melkfles uit de kleine koelkast en schonk een glas voor hem in.

Hij keek haar aan. 'Bedankt. Je hebt mijn leven gered.'

Met indringende ogen beantwoordde ze zijn blik. 'Graag gedaan. Hoewel ik me afvraag of ik je daarmee een dienst heb bewezen.'

De vork die hij omhoogbracht om een hap te nemen, bleef voor zijn mond hangen. Had hij een antwoord op haar vraag? Was hij echt blij dat ze hem had gered?

Voor zijn gevoel had de vlucht naar Washington D.C. eindeloos geduurd. Nadat Lauren hem aan wal had afgezet, was hij teruggegaan naar het strandhuis om zijn huurauto op te halen. Hij had zoveel mogelijk zijn gedachten uitgeschakeld toen hij het onderkomen naderde waar hij een aantal maanden met Soraya had doorgebracht. Zonder naar binnen te gaan, was hij ingestapt en weggereden, naar de luchthaven. Aanvankelijk waren de watten in zijn hoofd verdwenen. Tijdens het vliegen hadden ze zich echter weer in zijn hoofd genesteld.

Moe van de reis stapte hij uit de taxi, rekende af en keek omhoog naar het appartementencomplex. Op de zevende verdieping lag zijn woning. Hij zag er tegenop om naar binnen te gaan, om te worden opgeslokt door een huls van eenzaamheid.

WASHINGTON D.C.

VERENIGDE STATEN

De mist in Jims hoofd beukte als een woeste zee tegen de dijken, erger dan gisteren en de dagen daarvoor. Met pijn en moeite draaide hij zich om naar de wekker op zijn nachtkastje. De felle digitale rode streepjes deden zeer aan zijn ogen. 8.32 uur, 6 november. Als hij morgen haalde, werd hij tweeënveertig.

Hoeveel dagen geleden was hij uit het water gehaald door die blonde vrouw? Vijf? Zes? Hoe heette ze ook alweer? Lydia? Laura? ... Lauren!

Haar vraag of ze hem wel een dienst had bewezen door hem uit zee te vissen, gonsde door zijn hoofd. Had hij echt een eind aan zijn leven willen maken? Nee. Hij was in een dronken bui en onder invloed van drugs de zee ingelopen, omdat Soraya een week daarvoor was gestorven. Doodgeschoten. Door zijn schuld. En al zou hij willen, hij mocht niet doodgaan. Hij had Soraya een belofte gedaan.

Lam rolde hij van zijn bed op de vloer, waarbij hij zich aan de houten stoel stootte. Over de rugleuning hingen de spijkerbroek en sweater. Woest duwde hij het meubelstuk opzij. 'Kutding.'

Hij krabbelde overeind, liep wankelend naar het dressoir en nam een flinke slok uit de fles whisky die op het bovenblad stond. Het maakte geen zak uit dat de drank nog meer mist veroorzaakte. Hij moest rust hebben in zijn hoofd, de demonen vernietigen die hem continu teisterden, want die godvergeten temazepam hielp geen donder. Waar had hij de drugs ook alweer gelaten?

Moeizaam sleepte hij zich naar het bureau in zijn werkkamer, zakte neer in de stoel en opende met trillende vingers het doosje

dat hij uit de lade haalde. Hij snoof een lijntje, gooide zijn hoofd achterover en slaakte een kreet. Het was heftig spul.

Onvast liep hij terug naar zijn slaapkamer. De verduisterende gordijnen maakten de ruimte aardedonker. Maar goed ook, licht was wel het laatste wat hij kon verdragen. Hij plofte op bed. Schimmen leken zich om hem heen te verzamelen. De demonen. Ze waren er weer.

‘Ik ben er klaar voor, tuig,’ mompelde hij met gebalde vuisten. Terwijl zijn hoofd tolde alsof hij weer in zee dreef, zakte hij weg.

Plotseling viel het licht in de kamer uit.

In een flits zag hij een rood stipje op zijn borst verschijnen. Dit was het einde.

Handen duwden hem opzij. Soraya.

Het schot. Ze schreeuwde. Bloed gutste uit haar hals. Hij probeerde het te stelpen. Zijn handen werden rood. Er was geen houden aan.

De schutter lag in de hoek van de kamer, uitgeschakeld door een van de paramilitairen, die hem vergezelden op zijn missie.

Vloekend en tierend stapte hij op de levenloze man af en beukte zijn hoofd meerdere keren tegen de stenen vloer. De schedel barstte. Hersenen verspreidden zich over de tegels.

Er werd aan zijn arm getrokken. De leider van het team schreeuwde tegen hem.

Hij kwam overeind, rende door de gang, het huis uit, op zoek naar degenen die dit hadden veroorzaakt. De werkelijke moordenaars van Soraya. Hij moest haar wreken.

Soraya zweefde boven hem en zei dat het goed was.

Wild schuddend met zijn hoofd rende hij door. Het was niet goed!

De gang eindigde in duisternis. Was hij in het voorportaal van de Dood? Mocht hij naar Soraya?

Hij hoorde gelach. Het was de stem van zijn vader, die vond dat hij nooit goed genoeg was. Met zijn dominante gedrag had hij zijn moeder en broer geestelijk en fysiek gesloopt. Tot zijn moeder bezweek aan de drank en Stan aan de drugs.

Er klonk tromgeroffel. De demonen kwamen hem halen. Ze zou-

den hem straffen, want hij had niet voldoende gestreden tegen zijn vader en Soraya de dood ingejaagd. Als de demonen al zijn zonden kwamen afstraffen, zouden ze met velen zijn. Toch kon hij zich niet zomaar laten afslachten. Hij was getraind om tegenstanders uit te schakelen. Hij was een moordmachine.

Het geroffel ging over in een krakend geluid, alsof er een deur werd geforceerd. Een enorm monster met zeven koppen, de grootste in het midden, kroop sissend naar hem toe.

Hij graaide naar zijn mes en haalde uit. De meest rechtse kop vloog door de lucht. In een mum van tijd groeiden er twee nieuwe koppen uit de kronkelende tentakel. Uit de volgende die hij afhakte, groeiden zelfs drie koppen. Hydra, het monster dat hem er tijdens het uitvoeren van zijn missies altijd weer aan herinnerde dat hij een heilloze strijd voerde. Hij moest het verslaan, net als Herakles ooit had gedaan. Was hij wel sterk genoeg?

Plotseling scheen er een hels licht. Hij werd vastgegrepen. Uit alle macht verzette hij zich, maar de overmacht was te groot.

‘Jim, doe eens rustig.’

Met zijn hand boven zijn ogen tegen het felle licht richtte hij zich op. ‘Jij?’

‘Ik ben blij dat je me tenminste nog herkent. Wat ben je in hemelsnaam aan het doen?’ William North keek om zich heen. ‘Het is hier een zwijnenstal.’

‘Hoe ben je binnengekomen?’ Zijn mond was droog en het leek alsof zijn hersenen moesten zoeken naar de woorden.

De adjunct-directeur van de SAC, de *Special Activities Center* van de CIA, hield een sleutel van zijn appartement omhoog. ‘Deze heb je me zelf ooit gegeven, weet je nog?’

Hij zakte weer terug op bed. Zijn shirt was nat van het zweet, lichaamsgeur prikkelde zijn neus. ‘Ik heb tijd voor mezelf nodig, William.’

‘Dat begrijp ik, Jim, alleen op deze manier help je jezelf niet. Ik probeer al dagen contact te leggen. Je bent onbereikbaar en reageert op geen enkel bericht. Ik ben hier op verzoek van president

Davenport. Ze wil graag weten wanneer je in je nieuwe functie begint.’

Het tolde in zijn hoofd. Tijdens zijn vorige missie had hij besloten te stoppen als geheim agent om de rol van veiligheidsadviseur aan te nemen. Toenmalig president Nathan Stanford had hem in een eerder stadium die functie aangeboden. Aanvankelijk had hij bedankt voor de eer. Omdat Soraya zich echter een nomade zou blijven voelen als hij geheim agent bleef en hij haar in dat geval ook zou beperken in de mogelijkheid om een eigen bestaan op te bouwen, had hij uiteindelijk besloten de post toch te aanvaarden. Niet onder Stanford, die hij met zijn laatste missie aan het kruis had genageld vanwege diens rol bij een reeks vreselijke gebeurtenissen in Afghanistan. Door Julia Davenport de informatie over de Afghanistan-kwestie prijs te geven, had hij haar een overdaad aan munitie gegeven om Stanford bij de verkiezingen te kunnen verslaan, waarmee ze de eerste vrouwelijke president van de Verenigde Staten zou worden. In ruil daarvoor had hij de post van persoonlijke veiligheidsadviseur bij haar opgeëist. Bij de start van haar ambtstermijn zou hij aantreden. De fatale afloop van zijn laatste missie had echter alles op zijn kop gezet. Zijn motivatie was weggevaagd. Toch had hij, in de dagen na Soraya’s dood, haar meerdere keren in gedachten beloofd zijn toezegging te zullen nakomen. Dat was hij haar verschuldigd.

William trok aan zijn arm. ‘Neem een douche en strijk je gezicht. Het lijkt me wel zo charmant als je een beetje fatsoenlijk bij haar verschijnt.’

Jim rilde van het steenkoude water. Het was de enige manier om zijn hoofd een beetje fris te krijgen. Loslaten: zijn hart en hoofd hadden er nooit overeenstemming over bereikt. Het lukte gewoon niet. De herinneringen hadden zich vastgeketend. Hij streek over zijn natte haar. Wat moest je met herinneringen aan iemand als je ze niet meer met diegene kon delen?

Zuchtend draaide hij de douchekraan dicht, pakte de handdoek die over de rand van de cabine hing, droogde zich af en stapte op

de koude tegelvloer. Even keek hij in de grote spiegel links aan de wand. De aanblik viel hem nog mee, want de laatste weken had hij zijn lichaam flink verwaarloosd.

In zijn boxershorts liep hij naar de kledingkast in zijn slaapkamer. De open ramen hadden de boel in ieder geval een beetje opgefrist. Moest hij echt een pak aan? Hij had zich altijd goed gevoeld in zijn dure maatkleding. Ook dat gevoel leek te zijn verdwenen.

Zonder al te veel belangstelling liet hij zijn rechterhand langs het rijtje kostuums gaan. Grijs of donkerblauw, maakte het iets uit? Hij pakte het antracietgrijze colbert met ragfijn krijtstreepje van de hanger. Onwennig trok hij de bijbehorende pantalon aan, combineerde dat met een hagelwit overhemd en sierde die combinatie op met een lichtblauwe stropdas. Het ding knelde om zijn nek. Met kloppende aderen in zijn hoofd, omdat hij voorovergebogen stond, trok hij zijn zwartleren schoenen met zilveren gespen aan. Daarna sloeg hij het colbertje over zijn linkerarm en liep naar de sidetable in de hal waarop zijn autosleutels lagen.

Zijn blik dwaalde af naar de woonkamer. De inrichting was een allegaartje. Een grijsleren bank, twee beige stoffen fauteuils, een donker notenhouten dressoir en een eettafel met plastic stoelen met stalen frames. Kwam het door het gebrek aan harmonie tussen de meubelstukken dat het appartement nooit een thuis was geworden? Of was het voor een huis per definitie een onmogelijke opgave om een nomade een thuisgevoel te geven? Zou dat anders zijn geweest als Soraya ...?

Hij liet zijn rechterwijsvinger over de gegraveerde letters in zijn horlogeband gaan. Soraya's levenloze lichaam was verbrand in de vuurzee die was ontstaan door de explosies in het huis waarin de missie tot een climax was gekomen. De missie waarin hij haar had meegesleurd. En waarom? Om zijn land te dienen? Of was hij gewoon getraind om mensen te gebruiken teneinde zijn doel te bereiken? Verdomme, Soraya was zijn geliefde. De enige die hij ooit had gehad. Nu was er niets meer over. Letterlijk niet. Stoffelijke resten van haar waren er niet of konden niet worden geïdentificeerd. De verzengende hitte van de vuurzee had alles verzwolgen.

Voor het afsluiten van haar lege kist had hij de ring die hij voor haar had gekocht erin gelegd. Het sieraad had de bekrachtiging moeten zijn van het nieuwe leven dat hij met haar wilde gaan leiden. Een instrument dat hem eraan moest herinneren dat hij de belofte had gedaan het veldwerk af te zweren.

Had het nog wel zin om veiligheidsadviseur te worden? Zou hij de wereld dan wél beter kunnen maken? Die ambitie was zijn drijfveer geweest om geheim agent te worden. Soraya had gevonden dat de functie van persoonlijk veiligheidsadviseur hem meer mogelijkheden bood om dat te realiseren. Op grond van zijn staat van dienst zou hij vanuit die rol als liaison fungeren tussen president Julia Davenport en de NSA, de *National Security Agency*. Hij betwijfelde of Soraya gelijk had. De wereld was tot op het bot verrot.

De avond voordat Soraya stierf had hij haar verteld dat hij de post zou gaan bekleden. Ze was blij geweest, had gehuild. Op dat moment voelde het alsof hij de juiste beslissing had genomen. De fatale ontmoeting met Jorge Herreira en Michaëla om hun drugsimperium op te rollen, had alles verpest. Soraya had de kogel opgevangen die voor hem bestemd was geweest.

Met tranen in zijn ogen sloeg hij tegen de deurpost. Hij had alles verkloot. Weg was zijn geliefde, weg was zijn leven. Was het toch beter geweest als Lauren hem in zee had laten drijven?

Jim keek om zich heen terwijl hij door de hal van het Witte Huis liep. Dit was het machtscentrum van zijn land. Zouden presidenten zich door die macht onoverwinnelijk voelen en daardoor te veel afstand creëren ten opzichte van het volk? Mensen als pionnen gaan beschouwen, als in een schaakspel? Zou hij zelf ook zo worden als hij op die stoel zou zitten?

Hij richtte zijn blik op William North die naast hem liep, samen met de assistente van president Davenport. William was hier vaak geweest. Hijzelf slechts één keer toen Stanford hem had uitgenodigd om hem te bedanken voor het oprollen van de Saraceense Strijders, een terroristische organisatie onder leiding van Hashim Farouq, de broer van Soraya.

‘Je ziet er een stuk beter uit,’ zei William.

‘Als ik me nu ook nog zo ga voelen.’

‘We hebben je nodig, Jim. Echt.’

Even slikte hij. Hij zou zijn belofte aan Soraya nakomen, maar was de rol die hem was toegekend ook wat hij nodig had?

De assistente klopte op de deur van het Oval Office en opende hem.

President Davenport liep op hen af en keek hem aan. ‘Mister Matteos, fijn u te zien, of mag ik Jim zeggen?’

Hij knikte licht. ‘Graag zelfs, Madam President.’

‘Julia. Tenminste, als je nu eindelijk mijn veiligheidsadviseur wordt.’

‘Allereerst nog gefeliciteerd met uw overwinning. Ik weet dat ik, ondanks mijn eigen verzoek om deze post te krijgen, niet aan mijn verplichtingen heb voldaan. Maar ik ben er nu.’

‘Gezien de omstandigheden kan ik niet anders dan daarvoor begrip hebben. Overigens, mag ik je voorstellen aan vicepresident Glen Richardson?’ Ze wees op een van de twee banken die in het midden van de kamer tegenover elkaar stonden. ‘Neem plaats.’

Hij schudde Richardsons hand. Niet eerder had hij de vicepresident ontmoet en hij verbaasde zich over zijn excentrieke uiterlijk. Gekleed in een kreukelig linnen kostuum, geen stropdas en redelijk lang, witgrijs haar dat makkelijk in een staartje had gekund. ‘Aangenaam kennis te maken.’

De vicepresident glimlachte zuinig. ‘Laten we dat hopen. Ik heb het namelijk niet zo op mensen die hun taak verzaken.’

‘Glen ...’ waarschuwde Julia Davenport.

Jim keek haar aan en haalde zijn schouders op. ‘Ik waardeer de openheid van de vicepresident. Dat geeft mij ook de vrijheid alles te zeggen wat ik vind.’

Richardson vertrok geen spier.

Hij ging zitten. ‘Wat ziet u als mijn eerste prioriteit?’

‘Alsjeblieft, Jim, geen ge-u. Niet binnen deze kamer.’

Hij knikte.

Julia nam plaats naast de vicepresident en vouwde haar handen samen. ‘Ik heb mijn kiezers onder meer beloofd de corruptie en vriendjespolitiek in ons land aan te pakken. Om die belofte te kun-

nen inlossen, wil ik allereerst schoon schip maken binnen mijn eigen partij. Er is een aantal vooraanstaande leden, en één in het bijzonder, dat ik niet vertrouwd en verdenk van sjoemelpraktijken. Je begrijpt dat ik alleen geloofwaardig kan zijn als ik daar korte metten mee maak.'

Hij was aangenaam verrast. Ze had wel lef en trad erg voortvarend op door hier op haar eerste werkdag al mee aan de slag te willen gaan. 'Wie is de gelukkige?'

'Senator Warren Thompson. Ken je hem?'

Hij knikte. Die naam had hij zijn vader vroeger weleens horen noemen. In welk verband herinnerde hij zich niet zo snel. 'Waarom staat hij bovenaan de lijst?'

Julia bracht met haar hand een lok van haar halflange, rossige krullende haar achter haar oor. 'Vijf jaar geleden zijn verschillende sommen geld op een rekening van een vennootschap gestort die naar hem zijn te herleiden. De partij doet al heel lang onderzoek. Desondanks hebben we de herkomst van de stortingen nooit kunnen traceren. Dat maakt het extra verdacht.'

'Vijf jaar terug is een behoorlijk lange tijd. Is Thompson ooit met deze kwestie geconfronteerd?'

Ze schudde haar hoofd. 'Nog niet, we moeten eerst harde bewijzen hebben, anders zal hij ontkennen. Ik geef toe dat het een tijd heeft gesudderd. Daarom is het zaak dat we nu doorpakken. Ik wil dat er hoe dan ook een einde komt aan de macht van het verkeerde geld.'

Hij keek haar indringend aan. Ze leek het te menen.

Voordat hij iets kon zeggen, viel Richardson haar bij. 'Thompson is een ongelikte beer die, naast zijn gegraai, ook nog eens met een aantal andere senatoren probeert Julia het leven zuur te maken. Ze vinden haar met haar zevenendertig jaar veel te onervaren en dan is ze nog vrouw ook.'

De president glimlachte naar haar vicepresident en keek daarna Jim weer aan. 'Misschien kun je je herinneren dat ik tijdens onze eerste ontmoeting gepikeerd was, omdat ik niet mocht weten wie je in werkelijkheid was?'

‘Zeker.’ Bij het onderhandelen over het vrijgeven van zijn Afghanistan-informatie had hij zijn naam niet prijsgegeven en zich bovendien vermomd.

‘Ik snap dat je je destijds niet bloot wilde geven. Weet echter dat ik heel veel waarde hecht aan authenticiteit. Dat is precies wat ik bij Thompson mis. In mijn bijzijn doet hij vriendelijk, terwijl hij achter mijn rug om mijn gezag ondermijnt.’

Hij mocht haar wel. Zou er eindelijk iemand het hoogste ambt vervullen die oprecht was? Bij Stanford had hij dat gemist. Die had hem zelfs willen opofferen, nota bene om Davenport de mond te kunnen snoeren.

Ze keek hem strak aan. ‘Kan ik op je rekenen, Jim?’

Zijn belofte aan Soraya. Er was geen weg terug. ‘Ja.’ Vanuit zijn ooghoeken zag hij William opgelucht ademhalen. ‘Aan wie rapporteer ik?’

‘Rechtstreeks aan mij.’ Opnieuw glimlachte Davenport. ‘Glen heeft geen mobiele telefoon.’

De vicepresident keek hem met een grimas aan. ‘Ik moet niets hebben van die moderne technologie. Daarom zal ik ook nooit president worden. Ik heb niets met social media.’

Jim staarde naar de vlag van zijn vaderland die rechts achter het bureau van de president stond. Voelde hij een tinteling? Dié tinteling? Ontwaakte de *lone wolf* in hem nu alweer?

Dream4Kids geeft kinderen met een trauma weer
vertrouwen en energie om in dromen te geloven.

Met uw aankoop helpt u Dream4Kids met het
realiseren van unieke droomdagen.

www.dream4kids.nl

In Nederland krijgen jaarlijks 3.900 jongvolwassenen van
18 t/m 39 jaar (AYA's) de diagnose kanker. Dat verandert alles.
Met uw aankoop helpt u AYA Jong & Kanker Foundation
voor passende zorg voor jongvolwassenen met kanker.

www.ayafoundation.nl

JIM MATTEOS-REEKS

DE SARACEENSE SAMENZWERING

DE PAARSE ENGEL

HET VICARIUS GENOOTSCHAP

